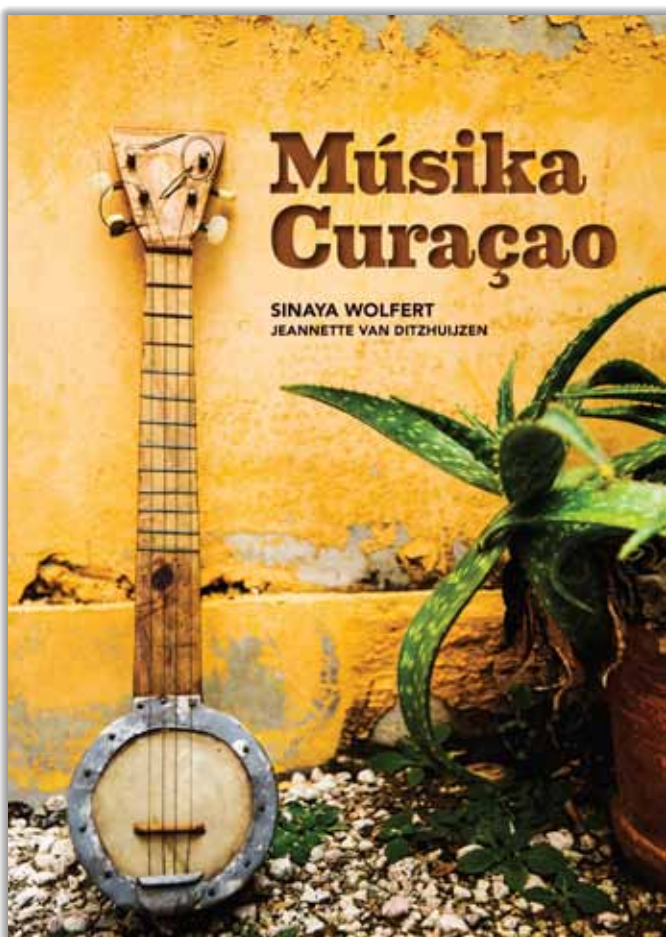

Músika Curaçao in beeld

Een fotografe wil Sinaya Wolfert (49) zichzelf niet noemen. Niet dat ze de kunst niet beheerst, of omdat ze pas een kleine tien jaar geleden begonnen is met professionele fotografie, maar omdat ze naar eigen zeggen een heel andere benadering van het vak heeft.

TEKST CLAUDIA KOOPMAN

Voor een 'laatbloeiër' heeft ze inmiddels al een indrukwekkend oeuvre opgebouwd. Liefst acht boeken verschenen er reeds met haar werk en meer zijn in de maak. Van idee tot productie, uitgeven, pr en de verspreiding: alles doet Sinaya in eigen beheer. 'Dat bedoel ik met dat ik een heel andere benadering heb. Fotografie neemt maar de helft van mijn werkzaamheden in beslag. Ik doe ook alles daar omheen. Door mijn achtergrond kies ik voor heel uitgesproken projecten, die ik zakelijk benader. Zodra ik een idee heb, maak ik een projectplan en een begroting. De projecten zijn best kostbaar. Behalve

tijdsintensief komen er natuurlijk ook de kosten voor vluchten bij, ik maak gebruik van verschillende journalisten die ik inhuur en een vaste vormgeefster. Ik werk beperkt met subsidies. In plaats daarvan betrek ik bedrijven, die een link hebben met het thema of het gebied, bij mijn plannen. Slaag ik er desondanks niet in een project rendabel te maken, dan gaat het voorlopig niet door.' Ondanks de zakelijke insteek is er wel degelijk sprake van een passie en die is groot. Haar favoriete onderwerpen bevinden zich op Curaçao, waar haar roots liggen. De voor buitenstaanders soms onbegrijpelijke verschillen wil ze in een historisch/cultureel kader plaatsen en op die manier inzichtelijk maken. 'Ook al woon ik het grootste deel van mijn leven al in Nederland, ik heb nog een enorm sterke band met Curaçao. Het is een enorm populaire toeristenbestemming en er wonen veel Nederlanders, maar ik heb het idee dat mensen toch vaak maar één kant van het eiland zien. Ik wil nu juist zo graag ook die andere kant tonen, ook aan de lokale bevolking zelf en het is meteen een historische vastlegging voor toekomstige generaties.' Suriname staat ook op de planning, misschien al komend jaar. Sinaya: 'Ook hier liggen mijn roots. Ik ben dol op boeken en zocht naar een manier om mensen – die misschien niet perse een boek zouden kopen of lezen – ook mijn verhalen te kunnen vertellen. Toen kwam ik uit op fotografie, waarmee je een veel groter bereik hebt. Het is een mooi middel om de kleurrijke thema's op Curaçao en in Suriname vast te leggen.

Gebrek aan thema's heeft ze nooit. 'Ik zit ongeveer om de zes à zeven weken op Curaçao en er is altijd wel iets wat me triggert.' Zo werd ze voor haar meest recente project gegrepen door het ritme van het eiland. 'Muziek is het hart van het eiland en van de mensen. Om ook maar iets te kunnen begrijpen van de cultuur moet je begrijpen wat muziek voor de mensen betekent. Van de klanken die de slaven meenamen uit Afrika, tot de moderne Hiphop-beats en alles er tussenin. Dit boek is echt een soort koninkrijk-boek geworden want veel van de muzikanten van hier wonen en werken inmiddels in Nederland.' Ook Sinaya zelf verlegt de blik inmiddels wat meer naar Amsterdam, haar tweede thuis. 'Op een gegeven moment bedacht ik me dat het toch wel een beetje gek was dat ik al die tijd nog helemaal niks aan mijn eigen stad gedaan heb. Daar heb ik dus wat aan gedaan. Mijn eerste boek getiteld 'De burens van het Rijks' heb ik dit jaar uitgegeven en dat is goed ontvangen. Ik ben inmiddels alweer bezig met een soort vervolg hierop.'

Meer informatie: www.sinayawolfert.nl

TAMBU

ROEL

JOSSY ROSALES

JOSSY ROSALES

GIOVANCA